

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

حزب کار ایران – توفان

۰۲ اپریل ۲۰۱۳

کلوخ انداز را پاداش سنگ است

سند سازی به ضد دولت کوریای شمالی ادامه دارد

مسأله کوریای شمالی دوباره داغ شده است و سند سازی به ضد دولت کوریای شمالی ادامه دارد. اوپاما هر روز از انبان حمایت از حقوق بشرش کلوخی به سمت کوریای شمالی پرتاب می کند و جایزه صلح نوبلش را گردگیری می نماید.

در ۱۲ فبروری ۲۰۱۳ دولت مستقل کوریای شمالی که ارباب بالا سر نمی خواهد، بر اساس حقوق مسلمش، آزمایشات هسته ای زیرزمینی انجام داده است که قطعنامه غیرقانونی و زورگویانه ۲۰۹۴ شورای امنیت سازمان ملل آن را محکوم می کند. شورای امنیت سازمان ملل در قطعنامه ۲۰۸۷ خود در ۲۲ جنوری ۲۰۱۳ نیز پرتاب یک ماهواره به فضا توسط کوریای شمالی را که در ۱۲ دسمبر ۲۰۱۲ انجام گرفته بود، به طور زورگویانه و غیر قانونی، محکوم کرد. تو گوئی شورای امنیت سازمان ملل که به زیر سلطه زورگونی امپریالیستها و در رأس شان امپریالیست امریکا قرار دارد، کار دیگری جز محکوم کردن لیبیا، فلسطین، ایران، سوریه و کوریای شمالی و تحریم و تنبیه مردم این کشورها و ممانعت از تحقق حق مسلم آنها ندارند. این شورای امنیت که محل بده بستان قدرتهای بزرگ است به صهیونیستهای اسرائیلی مصونیت می دهد و به ممالکی که باب طبع امریکا نیستند ناامنی. مفهوم نیست که چرا نام خود را شورای امنیت گذارده است.

خانم سوزان رایس در تأیید این اقدامات تنبیهی اظهار داشت: "توانائی کوریای شمالی برای این که برنامه غیرقانونی اتمی و موشکی خویش را تکمیل کند با مشکل روبه رو می شود".

جالب این جاست که خانم رایس با بی شرمی اقدامات غیر قانونی و آمرانه امپریالیست امریکا را به پای کوریای شمالی می نویسد که حق دارد از تمام حقوقی برخوردار باشد که سایر ممالک نظیر امریکا، کوریای جنوبی، جاپان، چین و انگلستان و... برخوردارند.

ناگفته نماند که این قطعنامه سرهمبندی شده برای امریکا و سیاست ستراتیژیک وی در منطقه تنها جنبه تبلیغاتی دارد، گرچه که از نظر ادامه روابط این قطعنامه وظایفی برای چین و روسیه با کوریای شمالی ایجاد نمی کند، ولی گویای نقض حاکمیت ملی کوریای شمالی توسط چین و روسیه هم می باشد.

خوب است کمی به عقب برگردیم.

برای سرکوب جنبش ملی و کمونیستی در کشور کوریا بعد از جنگ جهانی و اخراج جاپانیهای همدست هیتلر و متجاوز و اشغالگر از خاک کوریا که کشور کوریا را مستعمره خود داشتند و ۳۵ سال در آن ساکن بودند، امپریالیست امریکا به

بهانه حمایت از مردم کوریا با اعمال زور در شورای امنیت سازمان ملل به کشور کوریا لشکر کشید تا مانع پیروزی کمونیستها شود که ارتش آنها به سئول رسیده بود. امپریالیست امریکا موافق نبود که استقلال کوریا با اخراج امپریالیست جاپان و نابودی نازیسم تحقق پذیرد. آنها که از آن سر دنیا به مرزهای چین و شوروی و کوریا آمده بودند به کمک ژنرال مک آرتور ۷۰۰ هزار نفر را در جنگ کوریا به قتل رسانده و در بخش اشغالی کوریا توسط امریکا یک حکومت فاسد و مستبد و بدنام و دست نشانده را به اقتضای منافع خود بر سر کار آوردند. سینگمان ری مظهر یکی از رژیمهای خونخوار و فاسد و دست نشانده امریکا در بعد از جنگ جهانی دوم در جهان بود.

برای این تجاوز امپریالیستها به کشور کوریا و ممانعت از استقلال آن، آنها به سند تبریئه آمیزی نیاز داشتند که جنایات آنها مجاز شمرده شود، آن را شورای امنیت سازمان ملل که دولت شوروی در آن جلسه شرکت نداشت و دولت تقلبی چانکایچک که حاکم جزیره فرمز بود و به نام خلق چین در آن شرکت داشت، صادر شد. آنها نیروهای "حافظ صلح" را به عنوان پوشش تجاوز امپریالیست امریکا به کوریا به آنجا گسیل داشتند. این "نیروهای حافظ صلح سازمان ملل متحد" بعد از فروپاشی شوروی و پایان جنگ سرد هنوز برای "حفظ صلح" در سرزمین کوریای جنوبی حضور دارند و خاک این کشور را ترک نمی کنند. آنها کنگر خورده و لنگر انداخته اند.

تقسیم کوریا به شمال و جنوب ادامه همان سیاست تجاوزکارانه امریکا بود که آن را در ویتنام و هندوچین و در المان به کار بست تا از منطقه نفوذ خود حراست کند.

بعد از جنگ و هنوز قبل از فروپاشی شوروی در سال ۱۹۹۱ دو کوریا به عضویت سازمان ملل متحد پذیرفته شدند و این گام کوچک باید به صلح پایدار در منطقه شرق آسیا بدل می شد. ولی چنین نشد. زیرا منطبق بر خواست امپریالیست امریکا نبود. تحریکات امریکا که باید منطقاً خاک کوریا را بعد از پیروزی در جنگ سرد ترک می کرد و به عنوان نیروی "حفظ صلح" سازمان ملل به مأموریتش پایان می داد، هنوز بی برو برگرد ادامه دارد.

در اینجا موضعگیری روشنگرانه ستاد فرماندهی نیروهای نظامی کوریای شمالی مبنی بر این که کوریای شمالی پیمان آتش بس منعقد در ۲۷ جولای ۱۹۵۳ را، در تاریخ ۱۱ ماه مارچ ۲۰۱۳ بی اعتبار می داند، قابل ذکر است.

کوریای شمالی دلایل کناره گیری از این قرار داد را نقض یکجانبه آن قرار داد توسط مانورهای نظامی بی وقفه امپریالیست امریکا و کوریای جنوبی در نزدیکی مرزهای کوریای شمالی می داند که امنیت کوریای شمالی را با ایجاد آمادگی مداوم در ارتش کوریای جنوبی برای تجاوز به کوریای شمالی تحت حمایت امپریالیست امریکا و جاپان به خطر می اندازد. در این مانورهای نظامی، پیگیرانه سیاست نظامی اشغال کوریای شمالی تمرین می شود و به شدت تحریک آمیز و جنگ افروزانه است. مانور آخری که به واکنش دولت کوریای شمالی منجر شده است تحت نام "فول ایگل" (Foal Eagle) از اول ماه مارچ ۲۰۱۳ تا ۳۰ اپریل ۲۰۱۳ به مدت یک ماه در نزدیکی مرزهای دریائی و زمینی کوریای شمالی در جریان است. این مانور هر ساله تکرار می شود و در زمره بزرگترین مانورهای نظامی جهان است. این تحریکات در عین این که نظر به کوریای شمالی دارد، ولی در خفا مسأله تجاوز به روسیه و چین را نیز مد نظر قرار می دهد و این امری نیست که روسیه و چین با ساده لوحی به آن بنگرند.

کوریای شمالی مانور اخیر امریکا را مانوری با کیفیت به شدت تجاوزکارانه ارزیابی می کند و در بیانیه مستند خود نشان می دهد که امپریالیست امریکا دولت کوریای جنوبی را بی وقفه در وضعیت مانور جنگی نگاه می دارد که می تواند هر لحظه عملاً به "وضعیت جدی" تغییر کند. ببینید که چقدر مضحک است وقتی که سربازان امریکائی که به عنوان سربازان "حافظ صلح" از طرف شورای امنیت سازمان ملل به کوریا رفته اند، برگذار کننده مانورهای نظامی به ضد حاکمیت ملی و تمامیت ارضی یک کشور مستقل عضو سازمان ملل متحد باشند. از کی تا به حال سربازان "حافظ صلح سازمان ملل" حق دارند، خودشان یک پای دعوا شده و لباس جنگی بپوشند و تدارک جنگ ببینند؟ اقدامات

تحریک آمیز امپریالیست امریکا خطر تجاوز و جنگ را تشدید می کند و عملاً به اعلان جنگی پنهان چه از نظر اقتصادی، تبلیغاتی و نظامی علیه حق حاکمیت و تمامیت ارضی کوریای شمالی دست زده است. کوریای شمالی بی وقفه خطر تجاوز و تحریک و تهدید را بر روی گوشت و پوست خود حس می کند. و این در حالی است که سالهاست که ضرورت تبدیل آتش بس میان دو کشور عضو سازمان ملل متحد به صلح به چشم می خورد.

دولت کوریای شمالی با امپریالیست امریکا که برای تقسیم کوریا به منطقه نفوذ خود از انداختن بمبهای میکروبی و کیمیائی در جنگ کوریا دریغ نکرده است از سال ۱۹۵۳ در **وضعیت نه جنگ و نه صلح به سر** می برد. امپریالیست امریکا برای توجیه حضورش در منطقه و نظارت بر شرق چین و روسیه و کنترل جاپان به این استخوان لای زخم نیاز دارد. کارخانجات اسلحه سازی امریکا باید کار کنند و ماشین جنگی نظامی وی باید فعال باشد و از منافع وی در سراسر جهان با زور سرنیزه دفاع کند.

کوریای شمالی می خواهد به این وضعیت خاتمه دهد و **قرارداد آتش بس را به قرار داد صلح دائم بدل کند** تا پای توجیهات سکونت دائمی امپریالیستها در منطقه از بین برود و در ادامه آن خواهان آن شود که امپریالیست امریکا باید خاک کوریای جنوبی را به عنوان یک نیروی اشغالگر ترک کند.

بر اساس پیمان آتش بس در ۱۹۵۳ باید در عرض سه ماه یک کنفرانس جهانی صلح فرا خوانده می شد. وظیفه این کنفرانس صلح، تصویب توافقنامه ای برای خروج همه نیروهای خارجی از خاک کوریا بود. امریکائی ها در ماه جون ۱۹۵۴ این کنفرانس را به شکست کشاندند و از آن تاریخ حاضر نیستند به وضعیت جنگی خاتمه دهند. آتش بس تنها وقفه در روند یک جنگ است که می تواند دوباره از سر گرفته شود. به آتش بس هرگز نمی توان اعتماد کرد. نمی شود کشوری را در حالت جنگی نگهداشت که به مصلحت مردم کوریا و مردم جهان نیست. نمی شود کشوری را محاصره اقتصادی کرد و به مردم آن گرسنگی داد، حسابهای بانکی اش را مسدود کرد تا توانائی خرید کالا برای تأمین نیازمندیهای کشورش نداشته باشد و از آنها خواست که قلدری امپریالیست امریکا را بپذیرند و به آن تمکین کنند.

در حالی که پارتیزانهای چینی داوطلب در کوریا حضور ندارند، ولی امریکائی ها عملاً با ۲۸ هزار سرباز رسمی خود که نام سربازان "حافظ صلح سازمان ملل" را بر خود گذارده اند، خاک کوریای جنوبی را اشغال کرده و حاضر نیستند به تعهدات جهانی خود عمل کنند. آنها حاضر نیستند حتی به قرار داد آتش بس و شرایطی که بر آن مترتب است، تمکین نمایند. سیاست کنونی امریکا، حفظ وضع موجود است، تا توجیهی برای حضور نظامی امپریالیست امریکا در این منطقه باشد. آنها مرتب به تحریک و تخریب مشغول اند تا صلحی در منطقه نتواند صورت بپذیرد و رسانه های تبلیغاتی امپریالیستی خلاف واقعیات و دروغ را تبلیغ می کنند.

امپریالیست امریکا با سیاست ستراتیژیک اعلام شده توسط اوپاما در استرالیا قصد دارد منطقه دریای آرام را در کنترل کامل خود داشته باشد و کوریای شمالی را نابود کند. آنها مدتهاست که به کوریای شمالی اعلان جنگ داده اند و با موزیگری و به تدریج سعی در تحقق این سیاست دارند. کوریای شمالی حق دارد که از حق تمامیت ارضی و حاکمیت ملی خود به دفاع برخیزد.

امپریالیست امریکا مخالفت رسمی خود را با تحقق حقوق مسلم مردم کوریا در استفاده از انرژی هسته ئی چه به صورت مسالمت آمیز و چه به صورت غیر مسالمت آمیز (توجه شود که کوریای شمالی کوچکترین تعهدی نسبت به پیمان منع گسترش سلاحهای هسته ئی مانند هندوستان و پاکستان و اسرائیل ندارد- توفان) اعلام داشته است. دولت کوریا که برای بقای خود، منبع انرژی دیگری ندارد، حاضر شده بود با شرط دریافت انرژی فسیلی از خارج، از غنی سازی اورانیوم و ساختن نیروگاههای اتمی منصرف شود. این برنامه به نام "توقف برنامه های هسته ئی در برابر دریافت کمک اقتصادی و نفت از ایالات متحده امریکا" برای مدتی تعلیق شد. ولی امریکائیهها حاضر نشدند به تعهدات

خود عمل کنند و از تحویل نفت و کمکهای اقتصادی نه تنها سر باز زدند، بلکه با محاصره اقتصادی و تحریم نظام بانکی کوریای شمالی گام جدیدی در عرصه زورگوئی برداشتند تا گرسنگی را در کوریای شمالی حاکم کنند. به علت این نقض تعهدات بود که کوریای شمالی جاسوسان آژانس جهانی انرژی هسته ئی را از کوریای شمالی اخراج کرد، از پیمان منع گسترش سلاحهای هسته ئی که گویا فقط باید در مورد ممالک ضعیف اجراء شود، خارج شد و نه تنها انرژی هسته ئی را در خدمت استفاده مسالمت آمیز، بلکه برای استفاده قهرآمیز در مقابل تحریکات امریکا نیز به کار گرفت. در مهر ماه سال ۱۳۸۴ جلسه ای در پکن برای حل این مشکل برگزار شده بود. در پی مذاکرات بین شش کشور که شامل امریکا، چین، جاپان، کوریای جنوبی، کوریای شمالی و روسیه بود بیانیه ای منتشر شد که در آن می آمد: "دولت کوریای شمالی موافقت کرده تمامی فعالیتهای هسته ئی خود را در برابر دریافت نفت و برق از خارج متوقف کند. مجدداً به پیمان منع گسترش جنگ افزارهای هسته ئی (ان پی تی) باز گردد و تلاش برای تولید بمب اتمی را کنار بگذارد.

علاوه بر دریافت نفت و برق از خارج دولت کوریای شمالی از امریکا تضمین گرفته است که هدف عملیات نظامی ایالات متحده قرار نخواهد گرفت.

امریکا و کوریای شمالی همچنین اعلام داشته اند که به حق حاکمیت و تمامیت ارضی یکدیگر احترام می گذارند. ("تکیه از توفان).

این کلمات زیبا فقط بر صفحه کاغذ باقی ماند. ایالات متحده امریکا هرگز به تعهدات خویش عمل نکرد، زیرا طالب استقرار صلح در منطقه نیست. وی که به دولت کوریای شمالی تضمین داده است که وی را آماج حملات نظامی خویش قرار ندهد، به سند سازی در مورد غرق یک ناوگان کوریای جنوبی به دست کوریا شمالی دست زد و در مانورهای جنگی و تجاوزگرانه ضد کوریای شمالی شرکت وسیع و فعال کرد. این دورویی و ریاکاری نمی توانست از دید دولت کوریای شمالی پنهان بماند. ادعاهای بی پشتوانه نمی توانند ملاک تعیین سیاست باشند.

دولت امریکا به آزمایشات هسته ئی زیرزمینی کوریای شمالی ایراد می گیرد و آن را خطری برای صلح جهانی جار می زند، در حالی که خود امریکا در تاریخ ۲۰۱۲/۱۲/۰۹ در صحرای نوادا به یک آزمایش هسته ئی زیر زمینی که صدها بار پیشرفته تر از آزمایش هسته ئی کوریای شمالی است، دست زده است و شورای امنیت سازمان ملل امریکا را برای این اقدام محکوم نکرده است. شورای امنیت، کوریای شمالی را برای آزمایش پرتاب ماهواره فضائی اش محکوم کرده است و آن را خطری برای صلح جهانی اعلام می کند، ولی همین شورای امنیت که مسؤول امنیت ولی زیر نفوذ و سلطه امریکاست، حاضر نشده است آزمایش موشکهای قاره پیمای اسرائیل در ۴ نومبر ۲۰۱۱ را که دارای بُرد ۱۰ هزار کیلومتری است و قادر به حمل کلاهک هسته ئی و غیر هسته ئی است و آن را به نام "یریشو" نامگذاری کرده اند، محکوم کند. کوریای شمالی خطرناک تر است یا کشور نژادپرست و اشغالگر و صهیونیستی اسرائیل که دارای ۳۰۰ بمب اتمی است و ۳ میلیون فلسطینی را آواره کرده و کشورشان را اشغال نموده است؟

تحریکات امپریالیستها و نوکرانشان علیه کشور کوریای شمالی، که کشوری مستقل و دارای حق حاکمیت ملی است ادامه دارد. رسانه های امپریالیستی تکرار می کنند که دولت "جنگ طلب" کوریای شمالی قرار داد آتش بس با کوریای جنوبی و امریکا را به دور انداخته است و به آزمایشات زیرزمینی هسته ئی ادامه می دهد و موشکهای قاره پیمای می سازد که صلح جهانی را به خطر می اندازند. ولی صلح جهانی توسط کوریای شمالی و ایران و سوریه و ونزولا به خطر نمی افتد. صلح جهانی توسط امپریالیستها و فعلاً توسط امپریالیستهای که در رأسشان امپریالیست امریکا نشسته است، به خطر می افتد. خطر جنگ از بمبهای اتمی موهومی ایران نیست از بمبهای واقعی اسرائیل است. کوریای شمالی که حاضر است برای بقای صلح و حفظ آن با امریکا قرار داد صلح امضاء کند، صلح جهانی را با دو تا آزمایش

اتمی زیر زمینی به خطر نمی اندازد، این امپریالیست امریکاست که با آزمایشات اتمی رو زمینی و زیر زمینی و بمب نیترونی، صوتی، میکربی، کیمیائی و... صلح جهانی را به خطر می اندازد و موجب نابسامانی و فقر و مذلّت و بهره کشی و غارت مردم در جهان است. در این عرصه رسانه های تبلیغاتی امپریالیستی برای واژگونه جلوه دادن حقایق سخت کوشا هستند. شما اگر به جست و جوگر گوگل مراجعه کنید متوجه می شوید که گویا فقط یک کشور در جهان وجود دارد که آزمایشات اتمی زیر زمینی می کند و این کشور نامش کوریای شمالی است. از آزمایشات زیر زمینی امریکائی ها سخنی هم در میان نیست. عرصه شبکه مجازی به منبعی برای پخش اکاذیب و جعل خیر و گمراهی بدل می شود. جهان ظالمانه ای را که بر زور و دروغ و ریا استوار است تنها می توان با زور عادلانه و انسانی کرد.

بر گرفته از توفان شماره ۱۵۷ فروردین ماه [حمل] ۱۳۹۲، اپریل سال ۲۰۱۳، ارگان مرکزی حزب کارایران

www.toufan.org

صفحه حزب کار ایران (توفان) در شبکه جهانی اینترنت.

toufan@toufan.org

نشانی پست الکترونیک (ایمیل).